

Iarna

de Vasile Alecsandri

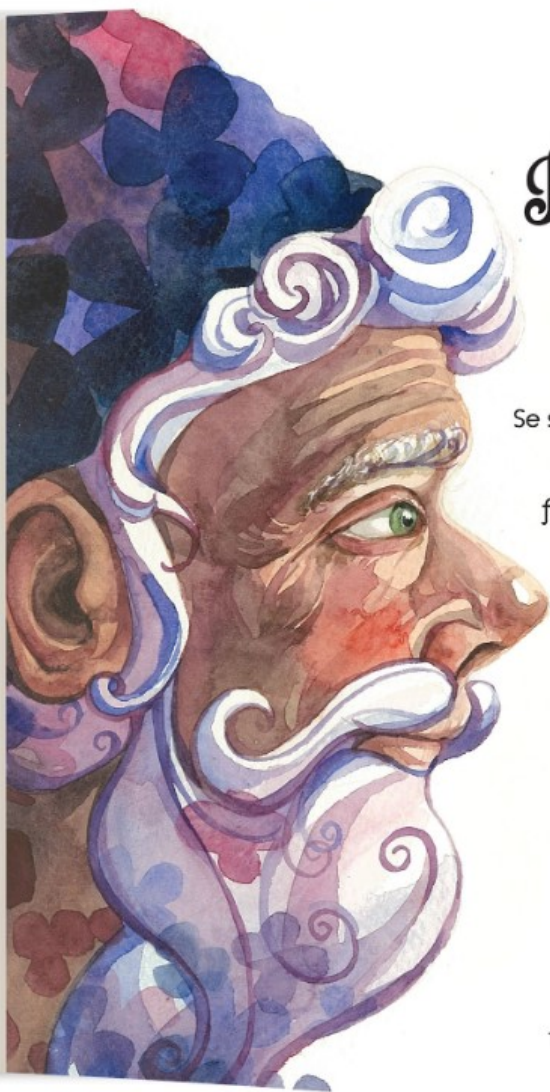
Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopilor înșirați se pierd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbucii albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și dezmiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

Bunicul

după Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.
Bunicul stă pe prispă. Se gândește.
La ce se gândește? La nimic. Numără
florile care cad. Se uită în fundul grădinii.
Se scarpină-n cap. Iar numără
florile scuturate de adiere. Pletele lui
albe și crețe parcă sunt niște
ciorchini de flori albe: sprâncenele,
mustățile, barba... peste toate
au nins anii mulți și grei.
Numai ochii bunicului au rămas
ca odinioară: blânzi și mângâietori.
Cine trânti poarta?

14

Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!
Un băiat și o fetiță, roșii și buclăi, sărutară mâinile lui „tata-moșu”.
– Tată-moșule, zise fetița, de ce zboară păsările?
– Fiindcă au aripi, răspunse bătrânul sorbind-o din ochi.
– Păi, ratele n-au aripi? De ce nu zboară?
– Zboară, zise băiatul, dar pe jos.
Bătrânul cuprinse într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.
– O, voinicii moșului!...
Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai
lumină și binecuvântare.

15

Prâslea cel voinic și merele de aur

după Petre Ispirescu

A fost odată ca niciodată un împărat care avea trei feciori. În grădina palatului lor creștea de multă vreme un măr cu mere de aur. Minunat era copacul acela, dar împăratul era supărat, fiindcă niște hoți îi furau mereu fructele înainte să apuce să guste din ele.

Într-un an, feciorul cel mare își rugă tatăl să-l lase să pândească hoții. În toila nopții, feciorul adormi și când se trezi soarele era de două sulite pe cer, iar merele lipseau. În celălalt an, ceru voie feciorul mijlociu să stea la pândă. Primi binecuvântarea tatălui, dar păți la fel ca fratele lui mai mare.

Anul următor, împăratul dădu poruncă să se taie copacul, dar mezinul ceru și el voie să păzească merele. Prâslea își luă arcul și ceva de mâncare și își puse sub cap o țepușă, ca să se înțepe în ea și să se trezească dacă îl ia somnul.

Spre dimineață, auzi un foșnet, ochi cu arcul și, trăgând, auzi un vaiet prelung. Merse să vadă pe cine a lovit, dar nu găsi decât o dâră de sânge. Se duse atunci la tatăl său, îi dădu un măr de aur de care bătrânul se bucură nespun și-l rugă să-l lase să plece alături de frații săi în căutarea hoțului rănit.

